

Köszönetnyilvánítás

Szeretném itt felsorolni azokat a barátokat és kollégákat, akiknek köszönettel tartozom a monográfia elkészítésében nyújtott segítségükért. Életem jótévedőinek szóló részletes tiszteletadásomat az A függelék tartalmazza.

Először is köszönöm barátomnak és régi társamnak Dr. Thomas Papathomasnak, akinek fejében megszületett a Rutgers Egyetemen 1993 tavaszán a tiszteletemre tartott Nemzetközi Konferencia ötlete (ennek címe *A pszichofizika, a neurofiziológia és a számítási látás összekapcsolása* volt). (Ezen a konferencián több mint 200 kolléga vett részt a világ minden tájáról. Írott anyagát az MIT Press fogja kiadni *Early Vision and Beyond* címmel.) Miután kikötöttem, hogy 65. születésnapom csupán egy szimpóziumra lehet elegendő ok, és hogy az összejövétel minőségét nem hígíthatja fel semmilyen explicit tiszteletadás, úgy döntöttem, hogy aktív részvétel nélkül élvezem a konferenciát, és kollégáimnak ajándékként inkább írok egy monográfiát. (Igaz, hogy az utolsó fejezetet megírtam a konferencia írásos anyagában.)

A szervezőbizottsággal és különösen titkárnőmmel, Carol Essoval együttműködésben Thomas számos hónapot töltött a konferencia megvalósításával. A konferencia nagy siker lett, és én fölöttébb élveztem az előadásokat. Számos pszichobiológiai érdeklődési területemet tükrözték és különösen örültem, hogy a kiváló előadók közül sokan korábban doktori iskolát végzett munkatársaim voltak.

Rendkívül lekötöttek a *Spatial Vision* szerkesztői is – különösen Adam Reeves és a vendégszerkesztő, Jeremy Wolfe – hogy két különszámot szenteltek születésnapom megünneplésére (1993, no. 2; 1994, no. 2). Nagyon megtisztelve érzem magam a konferencia írásos anyagának és a *Spatial Vision* különszámainak szerzői által.

Két felkérésre írt cikket – három különböző olvasóközönség számára – éppen a *Párbeszéd* megírása előtt fejeztem be. Az első, amely a *Reviews of Modern Physics*-ben jelent meg „Early vision and focal attention” címmel 1991-ben, a *Párbeszéd* gerincét adta. A második, „Some strategic questions in visual perception” (in *Representations of Vision: Trends and Tacit Assumptions in Vision Research*, szerk. A. Gorea (Cambridge University Press, 1991)), pszichobiológusok és episztemológusok számára íródott. A második cikkben fel-

használtam egy másik felkérésre írt cikkem anyagának egy részét: „Consciousness and focal attention: Answer to John Searle,” amely a *Behavioral and Brain Sciences*-ben jelent meg 1993, hosszú halogatás után. Az a számos kedvező megjegyzés, amit a fenti, előzménynek tekinthető cikkek olvasóitól kaptam, bátorított arra, hogy megírjam ezt a könyvet. Köszönöm Dr. Gérard Toulouse-nak, hogy felkért, írjak a *Rev. Mod. Phys.*-be, és Dr. Francis Cricknek, hogy a kézirat elolvasása után bátorított. Köszönöm Dr. Andrei Goreának azt is, hogy meghívott a párizsi konferenciára.

A *Párbeszéd*ek korábbi változatait számos kolléga elolvasta. Köszönöm a stratégiától kezdve az angol stílusig mindenre kiterjedő hasznos tanácsaikat. Különösen hálás vagyok Dr. George Hungnak, aki azt tanácsolta, hogy válasszam az esszéket két részre – ez tényleg sokkal simábbá tette az olvasást. Köszönettel tartozom Dr. Bart Andersonnak, Dr. Jochen Braunnak, Dr. Jih Jie Changnak, Dr. Itzhak Hadaninak és Dr. Kovács Ilonának is. Nagyon sok hasznos megjegyzést kaptam a Caltech-nél dolgozó kollégáimtól, és köszönöm John Allman, Cristopher Koch és Terry Sejnowski professzoroknak a bátorításukat. Nagyon sok külön köszönettel tartozom John T. Bruernak, a James S. McDonnell alapítvány elnökének, aki elolvasta a kéziratot és beajánlott engem Harry Stanton úrnak, a Bradford Books vezető szerkesztőjének.

Ha átfutom a referenciákat, és látom, hogy milyen sok kollégát – akiket csodálok, és akiktől olyan sokat tanultam – nem idézek, úgy érzem, hogy a legmélyebb bocsánatkéréssel tartozom nekik. Egyetlen dolgot hozhatok fel a mentésemre, mégpedig azt, hogy évekig dolgoztam egy tankönyvön, a *The Enjoyment of Vision by Eye and by Intellect*-en, amelyben többszáz fontos, itt nem idézett cikkre utalok. A *Párbeszéd*ek egy nagyon személyes monográfia, amely legfőképpen saját kutatási érdeklődésemhez és a képzeletemet megragadó vizsgálatokhoz kapcsolódik.

Életem során kétszer – 1969-1971-ben, amikor a *Foundations of Cyclopean Perception*-t írtam, és most – volt abban az érdekes élményben részem, hogy a gondolataim csak úgy kiugranak (akkor egy távoli írógépen, most egy monitor képernyőjén). Ezzel szemben 1987-ben több hónapon keresztül – miközben egy autóbalesetből épültem fel – minden egyes alkalommal, amikor a tollat a papírhoz érintetem, csak egy tintapaca jelent meg. Egyszer olvastam egy riportot Jean-Paul Sartre-ról, aki 70 éves korában majdnem vak volt, és abbahagyta az írást. Amikor megkérdezték tőle, hogy miért nem diktálta le gondolatait egy gyorsírónak, azt mondta, hogy az ujjai és elméje közötti visszajelentés nélkül a gondolatai nem áramlanak. Egy könyv megírásának képességét nem szabadna természetesnek venni, és én ezt a sors különös kegyének tekintem.